

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5422200139
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5422200139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: S. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX A. J., o zaplatenie sumy 6.375,78 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6Csp/6/2022-103 zo dňa 23. augusta 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6Csp/6/2022-103 zo dňa 23. augusta 2022 potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Na odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 04.02.2022 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 6.375,75 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.985,06 eur od 10.11.2021

do zaplatenia, a to titulom nároku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 3017544531, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 21.06.2018. Na základe uzatvorenej zmluvy pôvodný veriteľ poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa žalovaný spolu s príslušenstvom zaviazal splácať v mesačných splátkach. Žalovaný napriek opakovaným výzvam pôvodného veriteľa, v ktorých ho v súlade s ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil

v stanovených termínoch splátky, čo viedlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa podaním zo dňa 14.02.2019, pričom ani následne žalovaný neplnil.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný elektronicky, a to prostredníctvom mobilnej aplikácie pôvodného veriteľa (spoločnosť T. D., a. s.) dňa 21.08.2017 s pôvodným veriteľom uzavrel zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. 3017544531, LD1723300319. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 6.647,29 eur,

za účelom splatenia záväzkov žalovaného voči pôvodnému veriteľovi v sume 1.697,29 eur ku dňu 21.08.2017 a vo zvyšnej časti išlo o bezúčelový úver. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splatiť v 84 mesačných splátkach vo výške 123,80 eur, splatných 20. dňa príslušného mesiaca s tým, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá tak, že je splatná v najbližší termín splatnosti splátky nasledujúcej po

dni poskytnutia úveru. V zmluve bolo dojednané aj doplnkové poistenie úveru s výškou mesačného poistného 2,35 eur a tiež bol dohodnutý poplatok za úver v sume 99,- eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na 84 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň určený v zmysle čl. III, bod 7 zmluvy. V čl. VI ods. 1 písm. a) zmluvy bolo uvedené, že veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. má právo požadovať splatenie pohľadávky veriteľa a dlžník je povinný pohľadávku veriteľa zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti úveru, ak je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky veriteľa alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalovanému bol dohodnutý úver poskytnutý a žalovaný naň celkovo uhradil sumu 1.770,19 eur, naposledy uhradil splátku splatnú dňa 20.09.2018. Vo výzve zo dňa 14.01.2019 pôvodný veriteľ oznámil žalovanému, že voči nemu ku dňu 12.01.2019 eviduje pohľadávky predmetného úveru po splatnosti v celkovej výške 412,61 a oboznámil ho so zámerom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pokiaľ žalovaný dlžnú sumu bezodkladne, najneskôr do 5 pracovných dní, neuhradí. Z dlžnej sumy ako aj z preukázaného priebehu splácania vyplynulo, že nezaplatené splátky, ktoré boli predmetom výzvy, sú splátky splatné dňa 20.10.2018, dňa 20.11.2018 a dňa 20.12.2018. Listom zo dňa 14.02.2019 vyhlásil pôvodný veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru, keď žalovaný ani po výzve na úpravu dlžnej sumy túto neuhradil. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 pôvodný veriteľ postúpil ku dňu 10.11.2021 pohľadávku z úverovej zmluvy na žalobcu, o čom bol žalovaný informovaný listom pôvodného veriteľa zo dňa 12.11.2021.

5. S poukazom na ust. § 54a, § 101, § 103 OZ v spojení s ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, súd prvej inštancie skúmal, či žalobcom uplatnený nárok nie premlčaný. Premlčacia doba pre žalobou uplatnený nárok žalobcu začala plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti prvej nesplnenej splátky (splatnej dňa 20.10.2018), t. j. od 21.10.2018, s ktorou jedinou splátkou bol žalovaný v čase oznámenia o zosplatnení v omeškaní viac ako 3 mesiace a uplynula aj spolu s úpravou podľa zákona č. 62/2020 Z. z. dňom 05.01.2022. Keďže žalobca podal žalobu až dňa 04.02.2022, uplatnený nárok považoval súd prvej inštancie za premlčaný a s poukazom na § 54a OZ ho nemožno priznať, na základe čoho súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Hoci bol úspešnou sporovou stranou žalovaný, keďže žaloba žalobcu bola zamietnutá, žalovanému, ktorému by prislúchal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu, však v spore žiadne trovy nevznikli, na základe čoho mu súd prvej inštancie náhradu trov nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania, alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v otázke premlčania uplatneného nároku. Bol toho názoru, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou a každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie, pre ktorú plynie trojročná premlčacia doba podľa ust.

§ 103 OZ samostatne. OZ ďalej v ust. § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatnenie celého dlhu. Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. Keďže právo veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nesplnenie inej splátky, než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, t. j. v danom prípade splátky splatnej dňa 20.01.2019. Pre všetky splátky, ktoré vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzali, tak v súlade s ust. § 103 OZ plynie samostatná trojročná premlčacia doba a pre splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti plynie premlčacia doba od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. od splátky splatnej dňa 20.01.2019. Ďalej žalobca poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorej premlčacia doba v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynula. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 14.02.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 OZ plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky splatnej dňa 20.01.2019, pre

nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a teda v posudzovanom prípade odo dňa 21.01.2019 a v zmysle ust. § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. by tak uplynula najskôr dňa 07.04.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 04.02.2022, žalobca nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 6CoCsp/53/2021 zo dňa 18.01.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 11Co/13/2018 zo dňa 26.09.2018 a iné. Podľa odvolateľa sa súd prvej inštancie zároveň v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že splátky splatné dňa 20.11.2018, dňa 20.12.2018 a dňa 20.01.2019 boli v prejednávacom prípade, bez ohľadu na súdny výklad druhej vety ust. § 103 OZ, v súlade s ust. § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. uplatnené v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, nakoľko v prípade týchto splátok ide o splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. o splátky úveru, pre ktoré plynie samostatná trojročná premlčacia doba odo dňa splatnosti tej-ktorej splátky, pričom žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 04.02.2022.

9. Iné podania sporových strán v tomto odvolacom konaní odvolaciemu súdu predložené neboli.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalobcom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v jeho výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie (výrok II.) ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a zásadne sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

13. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

14. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo nesprávne právne posúdenie otázky začiatku plynutia premlčacej doby uplatneného nároku súdom prvej inštancie. Žalobca mal za to, že v kontexte s ust. § 103 OZ [podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565 OZ), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky], je potrebné, pri zohľadnení ust. § 53 ods. 9 OZ (podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky), považovať za nesplnenú splátku podľa ust. § 103 OZ, od ktorej zročnosti (splatnosti) začína plynúť premlčacia doba, tú z omeškaných splátok, ktorej splatnosť nastala bezprostredne (teda najneskoršia splatnú splátku) pred uplatnením práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ (v danom prípade splátku splatnú dňa 20.01.2019), a teda nie splátku, od ktorej splatnosti uplynula doba troch mesiacov pred uplatnením práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ (v danom prípade splátku splatnú dňa 20.10.2018). Odvolací súd sa s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil.

15. Ust. § 103 OZ pri plnení dohodnutom v splátkach všeobecne určuje, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. OZ v ust. § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, OZ v

ust. § 53 ods. 9 upresňuje podmienky, za akých môže veriteľ toto právo uplatniť. Uvedené ustanovenie umožňuje veriteľovi požiadať o zaplatenie celého dlhu až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a súčasne, ak spotrebiteľ na uplatnenie tohto práva upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní. Účelom tohto ustanovenia je ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami okamžitej splatnosti celého dlhu, ku ktorej by podľa ust. § 565 OZ mohlo dôjsť aj pri krátkodobom omeškaní trvajúcim len niekoľko dní. Ust. § 565 OZ by sa malo vo vzájomnom kontexte s ust. § 53 ods. 9 OZ vykladať v tom zmysle, že najbližšou nasledujúcou splátkou podľa ust. § 565 veta druhá OZ je splátka, ktorá nasleduje po uplynutí troch mesiacov od omeškania dlžníka, na základe ktorého mohol veriteľ využiť právo požiadať o zaplatenie celej pohľadávky. V zmysle uvedeného, v prípade, ak sa veriteľ rozhodne využiť právo podľa ust. § 565 OZ a medzičasom sa stali splatnými viaceré splátky, je možné určiť, ktoré omeškanie viedlo veriteľa k tomu, aby si toto právo uplatnil. V tomto kontexte treba potom nazerať aj na ust.

§ 103 OZ a premlčanie posúdiť vzhľadom na tú splátku, z dôvodu nespĺnenia ktorej došlo k uplatneniu práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ. Od splatnosti tejto splátky začína potom plynúť premlčacia doba pre celý splatný dlh. Právny názor žalobcu teda nezodpovedá zneniu ust. § 103 OZ, pretože posledná splátka, ku ktorej splatnosti došlo pred využitím práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ, nie je splátkou, pre nespĺnenie ktorej sa stal zročný celý dlh. Súčasne je potrebné poukázať na to, že aj v prípade nespotrebiteľských záväzkovo-právnych vzťahov dochádza k začatiu plynutia premlčacej doby skôr, ako veriteľ účinne uplatní voči dlžníkovi svoje právo podľa ust. § 565 OZ, keďže k počiatku premlčacej doby celého dlhu dochádza odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky. Veriteľ aj v tomto prípade stráca časť premlčacej doby, v ktorej je potrebné, aby vykonal svoje právo podaním žaloby na súd. Nie je potom ani právne významné, že od zročnosti (splatnosti) splátky (splatnej dňa 20.10.2018), od ktorej začala plynúť premlčacia doba, do využitia práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ (dňa 14.02.2019) došlo k splatnosti ešte ďalších troch splátok (splatných dňa 20.11.2018, dňa 20.12.2018 a dňa 20.01.2019). Na premlčanie nároku na zaplatenie týchto splátok už totiž nemožno vzhľadom k zneniu ust. § 103 veta druhá OZ aplikovať ust. § 103 veta prvá OZ.

16. Pokiaľ žalobca argumentoval s odkazom na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Nitre, odvolací súd poukazuje na to, že tieto rozhodnutia nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle ust. čl. 2 ods. 2 CSP, a preto sa nimi odvolací súd necítil byť viazaný. Rozhodovacia prax odvolacích súdov v danej otázke nie je jednotná, čo vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6CoCsp/1/2022, spis. zn. 8CoCsp/8/2022 a spis. zn. 11CoCsp/16/2021, Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 6Co/44/2018, Krajského súdu v Trnave spis. zn. 23CoCsp/24/2020 a Krajského súdu v Nitre spis. zn. 9Co/214/2019, v ktorých bol vyjadrený právny názor totožný s právnym názorom odvolacieho súdu.

17. Podľa ust. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. účinného od 27.03.2020, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú.

18. Podľa ust. 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. v znení zákona č. 9/2021 Z. z. účinnom od 19.01.2021, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú.

19. V zmysle dôvodovej správy k ust. § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. navrhované opatrenie malo za cieľ v písmene a) dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú o konca apríla 2020 plynúť a v písmene b) navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 12. marca 2020 do dňa účinnosti zákona, t. j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ mal za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie bolo zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t. j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka. Dotknuté ustanovenie tak predstavuje zákonný dôvod spočívania (neplynutia) premlčacej doby v období od nadobudnutia účinnosti zákona č. 62/2020 Z. z., t. j. odo dňa 27.03.2020 vrátane do dňa 30.04.2020 vrátane (t. j. počas doby 35 dní). Rovnako tomu bolo podľa ust. § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., ktoré predstavovalo zákonný dôvod spočívania (neplynutia) premlčacej doby v období od nadobudnutia účinnosti zákona č. 9/2021 Z. z., t. j. odo dňa 19.01.2021 vrátane do dňa 28.02.2021 vrátane (t. j. počas doby 41 dní).

20. Vychádzajúc potom zo záveru súdu prvej inštancie o začiatku plynutia trojročnej premlčacej doby podľa ust. § 101 v spojení s § 103 OZ dňa 21.10.2018 (teda deň nasledujúci po dni zročnosti splátky splatnej dňa 20.10.2018, z dôvodu ktorej nesplnenia sa stal ročný celý dlh; § 122 ods. 1 OZ), s ktorým sa odvolací súd stotožnil, by ani pri zohľadnení zákonného spočívania premlčacej doby podľa ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. v platnom znení v obdobiach od 27.03.2020 do 30.04.2020 (35 dní) a od 19.01.2021

do 28.02.2021 (41 dní), nebolo možné prisvedčiť žalobcovi, že premlčacia doba ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (04.02.2022) márne neuplynula. Premlčacia doba totižto uplynula uplynutím dňa 04.01.2022 (24:00 hod.). Keďže žalobca podal žalobu na súde dňa 04.02.2022, záver súdu prvej inštancie o premlčaní žalovaného nároku tak bol vecne správny.

21. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v jeho výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie (výrok II.) ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaný nevykonal v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinенý výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

23. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).